

Uvažena gospodo, prijatelji i poštovaoci Pljevalja, čast mi je i zadovoljstvo da vas pozdravim u ime direktora gimnazije, g-dina Dragana Zukovića, svih profesora i učenika pljevaljske gimnazije.

Osjećam i veliko lično zadovoljstvo što sam večeras ovdje. Posebnog sam raspoloženja , jer mi se vraćaju slike iz vremena kada sam kao student bila dio ovih okupljanja. Večeras su mi ovdje vjerovatno, neki od bivših profesora, školski drugovi i posebno dragi, moji bivši učenici.

Razmišljala sam, da li da vas pozdravim kao pljevaljske Beograđane ili beogradske Pljevljake i odlučila se za prvu varijantu. Jer, u svim vašim identitetima postoji jedan koji je neupitan i nepromjenljiv. To je onaj koji vas veže za početak svega, za zavičaj . Znamo svi - samo jedno mjesto na svijetu zove se dom. Postoje tri stvari u životu koje ne biramo – roditelje, vrijeme i mjesto gdje ćemo se roditi. Mi smo se rodili u gradu koji je star vijekovima, danas na sjeveru Crne Gore, a često i dugo na prostoru koji je bio na granici, na granici carstava, religija, svjetova. Samo su ljudi u njemu uvijek bili bezgranični u duhu, u shvatanju, u prihvatanju drugih i drugačijih. Vjerujem i znam da ste ponosni na svoj zavičaj, da ste njegovi dostojni prezenti. Možemo govoriti i o njegovim manje lijepim stranama, ali nikada bez ljubavi i poštovanja. Sve suprotno bilo bi izraz inferiornog i provincijalnog. A Pljevlja nikada nisu bila provincija

A pričati priču o našim Pljevljima znači pričati o njegovim simboličkim tačkama, duhovnim središtima. Jedno od njih je posebno. Na tom mjestu se sve odjednom, iznutra i gotovo neosjetno obnovi i uspostavi u svakom od nas. Ta magična tačka sa koje se šire vidici i horizonti je naša i vaša, Pljevaljska gimnazija. Već više od vijeka , skoro 117 godina, ona prati i kroji sudbinu ovog prostora.

Govoriti o gimnaziji nekad i sad, teško je i lako, a veoma , potrebno potrebno da bi sebe definisali, oblikovali, kao pojedinci, kao Pljevljaci. Gimnazija je obrazovno - vaspitna institucija, ali i kulturno, dozvolite i malo pretencioznosti, i kultno središte našeg grada i šireg prostora. Njeni zidovi i tajanstveni hodnici pamte dugo, generacije i generacije profesora i učenika, onih koji putuju i onih koji im put ukazuju. Pamti mnoge mladosti, dvojke i petice, opravdane i neopravdane, prve ljubavi i prva razočarenja.

Danas je ona jedna od najboljih, zašto ne reći i najbolja vaspitno – obrazovna institucija u Crnoj Gori. Uspjesi naših profesora i učenika zaslužuju poštovanje i respekt. Zajedno radimo i dijelimo odgovornost da ostanemo dostojni onih koji su bili i zaslužimo poštovanje onih koji će biti. Ona je bila i ostala mjesto na kom se vodi beskrajna i strpljiva borba sa nesavršenostima ljudske prirode, a to je priznaćete, najteže.

Mi, profesori ove škole, darujemo učenicima znanje i ljubav, obrazujemo ih tako da zauvijek budu “obraziti”. Onda ih pustimo da odlete, da “šiju tamo gdje smo mi parali”. Neki od njih slete i na ušće Save u Dunav, slete večeras u ovu salu. Oni nama uzvraćaju diplomama sa prestižnih domaćih i stranih univerziteta, magistarskim i doktorskim titulama, sportskim i umjetničkim uspjesima, vrednoćom i dobrotom. Ponosni smo na te naše bisere rasute po meridijanima. Oni su Gimnaziji na čast , baš kao što je i Gimnazija čast za njih. Statistike kažu da svaki čovjek može promijeniti život desetak ljudi. Lako je spoznati da i oni koji odu iz naše škole i grada, a među njima ste i vi, imaju moć da promijene mnogo i da u tome učestvuju svi. Dakle, ono što je započelo juče ili davno u hodnicima Gimnazije, može promijeniti svijet.

Priča o njoj relaksira zabrinuta razmišljanja o budućnosti Pljevalja. Ona čini sliku našeg grada ljepšom i značajnijom u sopstvenim i u očima drugih, čini ga mjestom u koje se vraća , a ne samo svraća. Pljevlja su mali grad, ali iz gimnazije

vidimo sve što se sa zemlje može vidjeti od vasiona. Zato je naš grad veliki, jer mi smo po mjeri onoga što vidimo, a ne po mjeri svoje veličine.

Svjesni smo da vrijeme prolazi, da se u promjenljivoj ljepoti pljevaljskoj vide druge sjenke u magli, da su drugi tragovi u dugim zimama, ali ima i nešto vječno – obrisi njenih žižnih tačaka i pogled iz Gimnazije.